

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **DEICHMANN-OBUV s. r. o.**, se sídlem Londýnské nám. 853/1, Brno, zastoupené Mgr. Tomášem Pelikánem, advokátem, se sídlem Újezd 450/40, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutí Celního ředitelství Olomouc ze dne 31. 3. 2011, č. j. 1866-3/2011-130100-21, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 5. 2014, č. j. 22 Af 90/2011 – 73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnost **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Celního úřadu Uherské Hradiště (dále jen „celní úřad“) ze dne 7. 2. 2011, č. j. 1448-2/2011-136400-033, bylo žalobkyni (stěžovatelce) zadrženo zboží podle § 9 odst. 1 zákona č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a o změně některých

dalších zákonů. Konkrétně šlo o páry sportovní obuvi různých velikostí, u kterých při kontrole uskutečněné dne 7. 2. 2011 v prodejně na adrese Východní ulice 2131, Staré Město dospěli kontrolu provádějící příslušníci celního úřadu k závěru, že jejich nabídkou a prodejem dochází k porušení práv duševního vlastnictví způsobem uvedeným v § 2 odst. 1 písm. r) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (dále jen „zákon“) a zároveň k porušení zákazu užívání nekalých obchodních praktik podle § 4 odst. 3 zákona, způsobem popsáným v § 5 odst. 2 zákona.

[2] Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí celního úřadu. Žalovaný dospěl k závěru, že stěžovatelka nabízela k prodeji zboží, které svým provedením budilo podezření, že se jedná o padělky značky CONVERSE. Majitelem práva k duševnímu vlastnictví je CONVERSE Inc., One High Street, North Andover, US.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka žalobu, o níž Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“ nebo „soud“) rozhodl zamítavě napadeným rozsudkem.

II. Shrnutí podstatné části odůvodnění rozsudku

[4] Krajský soud vyšel ze zjištění, že dne 7. 2. 2011 provedl Celní úřad Uherské Hradiště kontrolu v prodejně obuvi žalobce ve Starém Městě a dospěl k závěru, že se tam nachází a je nabízena k prodeji sportovní obuv (41 párů více vzorů), která svým provedením budí podezření, že jde o padělky značky CONVERSE. Celní úřad pořídil fotodokumentaci obuvi (včetně vzoru na podrážce) a rozhodl o zadržení tohoto zboží. Ve výroku rozhodnutí o zadržení ze dne 7. 2. 2011 je uveden popis a množství jednotlivé zadržené obuvi s tím, že zboží je svým provedením stejné nebo zaměnitelné s registrovanou ochrannou známkou CONVERSE.

[5] Pokud jde o povahu rozhodnutí o zadržení (zajištění) zboží podle § 23 odst. 6 zákona, poukázal soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 As 27/2013 - 52, s tím, že: *„[e]xistuje-li podezření, že zboží nabízené k prodeji vykazuje znaky klamavé obchodní praktiky (padělkou), lze z právní úpravy účinné v posuzovaném období dovodit oprávnění celních úřadů takové zboží zajistit (zadržet) a následně rozhodnout o jeho propadnutí, zabránění či vrácení. S odkazem na citované rozhodnutí dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí o zadržení zboží není rozhodnutím o deliktu samotném, je svým charakterem rozhodnutím přípravným, pomocným, které má za cíl zajistit důkazní materiál a dočasně omezit nakládání se zbožím. U takového rozhodnutí postačí existence podezření ze spáchání deliktu. Krajský soud konstatoval ve shodě s žalovaným, že rozhodnutí o zadržení zboží je přezkoumatelné a obsahuje potřebné náležitosti. Skutek byl vymezen dostatečně konkrétně a právo stěžovatelky na efektivní obranu nebylo zkráceno.*

[6] Probíhajícím řízením o výmazu příslušné ochranné známky a tím, že poté došlo i k jejímu částečnému zrušení, se soud nezabýval. V době rozhodování správních orgánů v roce 2011 tato ochranná známka platila.

pokračování

[7] Krajský soud se rovněž s odkazem na § 71 odst. 2, § 72 odst. 1, 4, zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) nezabýval tvrzením stěžovatelky, že údajná ochranná známka nenaplnuje definici ochranné známky podle zákona o ochranných známkách s tím, že se jednalo o opožděně podanou námitku.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s., tedy z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, vad správního řízení a nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů.

[9] Rozhodnutím o zadržení zboží je zásadním způsobem zasahováno do práv a svobod, musí být proto řádně, přezkoumatelným způsobem, odůvodněno. Podezření, že zboží nabízené k prodeji vykazuje znaky klamavé obchodní praktiky, je nutné získat a konstatovat na základě konkrétně zjištěného skutkového stavu. Závěr soudu, že jde o rozhodnutí přípravné, či pomocné, jehož cílem je zajistit důkazní materiál, pokládá stěžovatelka za nesprávný.

[10] Rozhodnutí celních úřadů ani krajského soudu neobsahují řádný popis skutkového stavu. Pouhá citace zákona není dostačující. V odůvodnění správního rozhodnutí není uvedeno, jakým konkrétním jednáním má být právo duševního vlastnictví porušováno (v čem se podrážky shodují či podobají). Prvostupňové rozhodnutí neobsahuje ani označení ochranné známky. To nemohlo být zhojeno postupem odvolacího orgánu, který ochrannou známku identifikoval v odůvodnění pouze nepřímou, citací protokolu o kontrole.

[11] Stěžovatelka spatřovala nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že se soud nijak nevypořádal s námitkami, které se týkají posouzení shody či podobnosti zadrženého zboží s ochrannou známkou. V řízení nebylo prokázáno, že předmětné zboží je svým provedením totožné, či zaměnitelné s ochrannou známkou č. 007497373 a došlo tedy k porušení práva k ochranné známce způsobem, který předpokládá § 4 odst. 3 ve spojení s § 5 odst. 2 zákona. Podle uvedených zákonných ustanovení je obchodní praktika nekalá, je-li způsobila podstatně ovlivnit rozhodnutí spotřebitele tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil. Tento základní předpoklad nekalosti obchodní praktiky v daném případě naplněn nebyl.

[12] V podané kasační stížnosti stěžovatelka obšírně popsala, z jakých důvodů nabízená obuv nemohla být zaměněna s výrobky společnosti CONVERSE. Ochranná známka č. 7497373 zahrnovala ochranu vzhledu podrážky obuvi CONVERSE. Je nepravděpodobné, že by běžný spotřebitel zařazený do správné cílové skupiny (kterou však soud v napadeném rozsudku nijak nedefinuje) předmětnou obuv posoudil jako výrobek společnosti CONVERSE podle vzorku podešve. Není ani pravděpodobné, že by si spotřebitel vzorek podešve obuvi CONVERSE vůbec vybavil. Hlavními poznávacími znaky výrobků společnosti CONVERSE je typická pěticípá hvězda, nápis „All Stars“, či

samotný název. Tvar podešve pro drtivou většinu spotřebitelů poznávacím znakem není. Obuv nabízená stěžovatelkou k prodeji žádným z uvedených symbolů označena nebyla.

[13] Stěžovatelka namítla, že správní úřady i soud měly posuzovat jak vzhled obuvi asocioval ochrannou známku chránící tvar podešve a nehodnotit celkovou podobnost obuvi. Celkové provedení chráněno ochrannou známkou nebylo. Jedná se o standardní provedení tzv. „tenisek“, které vyrábí řada výrobců. Vzhledem k typu obuvi je provedení vždy obdobné a ve stejné podobě včetně tvaru podrážky se prodával dávno před zápisem předmětné ochranné známky.

[14] Stěžovatelka spatřuje podstatu vzniklého problému v tom, že ochranná známka č. 0077497373 nenaplnuje definici ochranné známky. Část výrobku, která je ochrannou známkou chráněna, nemá rozlišovací schopnost, nejedná se o „*označení schopné grafického znázornění, zejména slova, včetně osobních jmen, barvy, kresby, písmena, číslice, tvar výrobku nebo jeho obal*“ ve smyslu zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách. Z výpisu z rejstříku ochranných známek vedeného u Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu vyplývá, že ochranná známka č. 7497373 byla rozhodnutím ze dne 6. 2. 2014 částečně zrušena pro neplatnost a to pro všechny výrobky třídy 25 : Obuv a její části a vybavení.

[15] Žalovaný trval na tom, že neoprávněné použití vzoru podrážky chráněného prostorovou ochrannou známkou společnosti CONVERSE č. 007497373 na obuvi stěžovatelky, tzv. teniskách vedlo k tomu, že obuv byla svým celkovým provedením zaměnitelná s výrobky společnosti CONVERSE, která chráněné vzory podrážek používá u své obuvi typu tenisky. Vzájemná kombinace podrážky a druhu obuvi je schopná asociací s výrobky CONVERSE běžného spotřebitele ovlivnit v jeho obchodním rozhodování. Z protokolu o kontrole ze dne 7. 2. 2011, na který ve svém rozhodnutí správní orgán poukazuje, je zřejmé, že v případě stěžovatele existuje důvodné podezření z porušení práv k ochranné známce CONVERSE č. 7497373. Stěžovatelka si byla a je vědoma, o jaké porušení se jedná, což je zřejmé z podaného odvolání, žaloby i kasační stížnosti. Ve svém rozhodnutí se žalovaný s námitkami stěžovatelky dostatečně vypořádal. Jak z rozhodnutí o zadržení zboží, tak z rozhodnutí o odvolání je zřejmé, že se jedná o porušení prostorové ochranné známky vztahující se na vyobrazení podešve, která je v případě zajištěného zboží provedena způsobem zaměnitelným s originálním výrobkem. Zda se jedná o originál či nikoli by běžný spotřebitel nebyl schopen rozlišit.

[16] V replice k vyjádření žalovaného stěžovatelka shrnula důvody podané kasační stížností s tím, že podaná kasační stížnost je přípustná. Rozsudek krajského soudu postrádá bližší odůvodnění, proč je rozhodnutí o zadržení zboží rozhodnutím předběžným. Z rozhodnutí o zadržení zboží není zřejmé, jak měla být porušena průmyslová práva. Pokud žalovaný konstatoval, že prodávaná obuv je zaměnitelná s výrobky značky CONVERSE, namítla stěžovatelka, že takový závěr je nepodstatný. Posuzována má být možnost asociace předmětné ochranné známky – tedy tvaru podešve, nikoli celé obuvi značky CONVERSE. Stěžovatelka dále argumentovala tím, že jestliže vzor podrážky definici ochranné známky nenaplnuje (což se projevilo v řízení o zrušení ochranné známky), nemohou být práva k takové podrážce jako ochranné známce porušována.

IV. Právní posouzení Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud se námitkami stěžovatelky nezabývá poprvé. Žalobu proti rozhodnutí žalovaného krajský soud nejprve odmítl usnesením ze dne 2. 6. 2011, č. j. 22 Af 90/2011 - 12. Usnesení stěžovatelka napadla kasační stížností, o níž rozhodl zdejší soud rozsudkem ze dne 12. 1. 2012, č. j. 9 As 89/2011 - 32. S poukazem na rozsudek ze dne 18. 5. 2011, č. j. 7 As 52/2011 - 100, vyslovil Nejvyšší správní soud ve věci závazný právní názor, že rozhodnutí o zajištění zboží podle § 23 odst. 6 zákona není rozhodnutím předběžné povahy. Stejný závěr byl vysloven i v dalších rozhodnutích (*viz. rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 As 27/2013 - 52, ze dne 12. 12. 2013, č. j. 9 As 43/2013 - 48, či 9. 1. 2014, č. j. 9 As 44/2013 - 45*).

[18] Soudu je známo z jeho úřední činnosti, že poté, co Celní úřad Uherské Hradiště provedl dne 7. 2. 2011 v provozovně stěžovatelky kontrolu, na jejímž základě vydal rozhodnutí č. j. 1448-2/2011-136400-033, vydal dne 6. 12. 2011 rozhodnutí sp. zn. 6786/2011-136400-021, kterým rozhodl o odpovědnosti za spáchání správního deliktu a uložení sankce. Konkrétně celní úřad rozhodl, že stěžovatelka se jako účastník řízení dopustila jiného správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona tím, že ve své provozovně nabízela k prodeji ve výroku rozhodnutí konkrétně popsané výrobky, které porušovaly práva duševního vlastnictví ve smyslu § 2 odst. 1 písm. r) zákona, a to práva k prostorové ochranné známce vlastníka CONVERSE Inc., One High Street, North Andover, MA 01845, USA, registrované u Úřadu pro harmonizaci ve vnitřním trhu pod č. 007497373. Tímto jednáním se stěžovatelka dopustila klamavé obchodní praktiky podle § 5 odst. 2 zákona, čímž porušila právní povinnost stanovenou § 4 odst. 3 zákona. Celní úřad za toto jednání stěžovatelce podle § 24 odst. 9 písm. c) zákona uložil pokutu ve výši 2 000,- Kč, povinnost uhradit náklady řízení a podle § 30 odst. 1 zákona č. 191/1999 Sb. s přihlédnutím k § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele a § 28a odst. 1 písm. a) zákona č. 191/1999 Sb. propadnutí zboží, tedy 41 párů kotníčkové obuvi zadržené rozhodnutím č. j. 1448-2/2011-136400-033 ze dne 7. 2. 2011.

[19] Stěžovatelka se v dalším řízení domáhala zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 3. 2014, č. j. 31 Af 106/2012 - 80, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Celního ředitelství v Olomouci ze dne 14. 2. 2012, č. j. 103-2/2012-130100-21, jímž bylo shora uvedené rozhodnutí Celního úřadu v Uherském Hradišti změněno tak, že slova DEICMANN – OBUV byly nahrazeny slovy DEICHMANN – OBUV. Ostatní části rozhodnutí celního úřadu, tedy rozhodnutí o uložení pokuty a propadnutí zboží zůstaly nezměněny. Pro posouzení otázky zaměnitelnosti nabízeného zboží s prostorovou ochrannou známkou společnosti Converse a to zejména s ohledem na téměř identické provedení podrážky (podešve, která je předmětem ochranné známky) krajský soud vyšel z komunitární úpravy známkového práva, z relevantní judikatury Soudního dvora Evropské unie a z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 9 As 49/2013 - 44. Krajský soud se ztotožnil se závěry celních orgánů, že podrážka zajištěné obuvi je svým provedením téměř shodná s označením ochranné známky a obuv je svým celkovým provedením zaměnitelná s výrobky společnosti CONVERSE.

[20] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 13. 11. 2014, č. j. 9 As 146/2014 - 59, zamítl kasační stížnost podanou stěžovatelkou proti výše citovanému rozsudku Krajského

soudu v Brně. V uvedeném rozsudku se soud zabýval vznesenými námitkami stěžovatelky, které byly, pokud jde o otázku zaměnitelnosti zadržené obuvi s výrobky společnosti CONVERSE, obdobné, jako námitky uplatněné v projednávané věci. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že celní orgány se ve svých rozhodnutích podrobně zabývaly podobností podešve zajištěné obuvi a ochranné známky CONVERSE a řádně vymezily cílovou skupinu spotřebitelů. Poukázal na svůj rozsudek ze dne 13. 2. 2014, č. j. 9 As 49/2013 – 44, kde konstatoval, že *„[p]ohledem průměrného spotřebitele je výklad pojmů zaměnitelnost, shodnost či podobnost, a tedy podřazení skutkového stavu těmto pojmům, otázkou výkladu práva jeho aplikace na zjištěný skutkový stav, nikoli otázkou skutkovou. (...) [t]var a vzor podrážky bývá prezentován v nabídce výrobků společnosti Converse zcela rovnocenně jako ostatní charakteristické prvky, ...“*. Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že *„[i] když je chráněn ochrannou známkou pouze tvar podešve, tak z hlediska průměrného spotřebitele může právě celkové provedení stěžovatelkou nabízené obuvi vyvolat na trhu kotníčkové šněrovací obuvi (popř. na trhu obuvi s označením „tenisky“) asociaci s výrobky společnosti Converse. Vizuální podobnost, která hraje při hodnocení zaměnitelnosti zásadní roli, je markantní. Celkový dojem ve spojení s použitím prakticky shodného tvaru a struktury podešve s výrobky chráněnými předmětnou ochrannou známkou, přispívá k závěru o asociaci popř. možné záměně zajištěné obuvi s výrobky společnosti Converse. Závěr o zaměnitelnosti výrobků podporuje i povědomí spotřebitelů o působení společnosti Converse na trhu s kotníčkovou obuví určenou pro volný čas, což je jistě nezbytný faktor, který je nutné při posuzování zaměnitelnosti vzít v úvahu. (...) Tvar a vzor podrážky bývá prezentován v nabídce výrobků společnosti Converse zcela rovnocenně jako ostatní charakteristické prvky, a proto je třeba odmítnout tvrzení stěžovatelky, že tento vzor není pro spotřebitele žádným poznávacím znakem. Je třeba dodat, že pěticípá hvězda či samotný nápis „CONVERSE“ jistě patří k charakteristickým znakům společnosti Converse, avšak tyto symboly nejsou přítomny na všech typech obuvi, kdežto typický vzor podrážky chráněný ochrannou známkou je naopak přítomen na každém typu obuvi.“*

[21] V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dále vysvětlil, že hledisko průměrného spotřebitele vychází z toho, že jde o *„spotřebitele, který má dostatek informací a je v rozumné míře pozorný a opatrný, s ohledem na sociální, kulturní a jazykové faktory“* (rozsudek Soudního dvora ze dne 16. 7. 1998, sp. zn. C-210/96, ve věci Gut Springenheide GmbH, popř. i rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 26. 3. 2013, sp. zn. 23 Cdo 1757/2012). Od průměrného spotřebitele je tedy třeba požadovat určitý stupeň pozornosti, a tím lze od něho očekávat, že náležitě přihlédne k podstatným rozdílům mezi značkami, označením výrobku apod. (...) Průměrný spotřebitel nemůže mít povědomí o veškerých motivech používaných společností Converse na její obuvi. (...) Závěr o zaměnitelnosti výrobku podporuje i povědomí spotřebitelů o působení společnosti Converse na trhu s kotníčkovou obuví určenou pro volný čas, což je nezbytný faktor, který je nutný při posuzování zaměnitelnosti vzít v úvahu. (...) Charakteristická podrážka společnosti Converse nepochybně patří vedle jiných prvků mezi poznávací znaky této obuvi.“

[22] K námitce stěžovatelky týkající se charakteru ochranné známky a skutečnosti, že byla částečně zrušena, Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí, s odkazem na předcházející rozsudek ze dne 13. 2. 2014, č. j. 9 As 49/2013 – 44, dospěl k závěru, že *„dle § 75 odst. 1 s. ř. s. krajský soud při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V době*

pokračování

rozhodování správního orgánu byla ochranná známka Converse zapsána u OHIM. (...) Správní orgán v době rozhodování musel vycházet z toho, že zapsaná ochranná známka splňovala všechna kritéria pro její zápis, tedy, že měla mj. rozlišovací způsobilost. V této souvislosti je dále nutné poukázat na ustanovení § 33 odst. 1 písm. a) zákona, dle kterého se účinky zrušení nebo neplatnosti ochranné známky netýkají rozhodnutí ve věci porušení práv z ochranné známky, která nabyla právní moci a byla vykonána před nabytím právní moci rozhodnutí o zrušení nebo neplatnosti ochranné známky. Pozdější prohlášení neplatnosti ochranné známky tak v posuzované věci není s ohledem na uvedené ustanovení a ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. nijak relevantní. “

[23] K námitce, že nebyl naplněn předpoklad nekalosti ve smyslu § 4 odst. 1, Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí zaujal stanovisko, že „*průměrný spotřebitel na trhu kotníčkové obuvi může zajištěnou obuv stěžovatelky zaměnit s výrobky společnosti Converse. (...) Pokud byl naplněn předpoklad klamavé praxe ve smyslu výše uvedené judikatury, tak bylo dosaženo i předpokladu generální klauzule nekalé obchodní praxe ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.*“

[24] Jak patrně, podstatná část námitek, které stěžovatelka vznesla v podané kasační stížnosti byla již řešena předcházející, možno uvést, již konstantní judikaturou zdejšího soudu. V projednávané věci soud neshledává žádné důvody, proč se od stávající rozhodovací praxe soudu jakkoli odchýlovat. Namísto je rovněž zdůraznit, že Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku ze dne 13. 11. 2014, č. j. 9 As 146/2014 - 59, přezkoumal a za správný označil postup správních orgánů, který představoval podstatně citelnější zásah do subjektivních práv stěžovatelky, tedy rozhodnutí o propadnutí zadržného zboží, zatímco v projednávané věci je přezkoumáváno rozhodnutí o zadržení a uskladnění zboží.

[25] Pokud jde o namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zdejší soud odkazuje na rozhodnutí ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, popř. ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ev. ze dne 8. 2. 2006, č. j. 3 Azs 58/2005 - 3. V zásadě platí, že „*nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je rozhodnutí, které postrádá základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů, (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalovaných námitek) jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné*“. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě netrpí žádnou z uvedených vad, je zřejmé, o jaké věci bylo rozhodováno, i jak bylo rozhodnuto, právní závěry rozhodnutí jsou v souladu se zjištěnými skutkovými okolnostmi. Výrok rozsudku logicky vyplývá z jeho odůvodnění.

[26] Citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, dále uvádí: „*[n]epřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy*

není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.“ Podle rozsudku ze dne 23. 12. 2005, č. j. 4 As 13/2004 - 55, „[r]ozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], ztotožní-li se sice krajský soud se závěry správního orgánu a označí-li je za správné, nevypořádá se ale s věcnými či právními námitkami v žalobě uplatněnými proti takovým závěrům.“ Napadený rozsudek vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů netrpí. Důvody rozhodnutí se opírají o řádná skutková zjištění. Stěžovatel ostatně polemizuje s právními závěry krajského soudu, nikoli se závěry, které soud učinil o skutkovém stavu.

[27] Soud se dále zabýval namítaným nedostatečným popisem skutku v (prvostupňovém) rozhodnutí celního úřadu. Podle § 9 odst. 1, 3 zákona ve znění účinném do 31. 8. 2011, „[c]elní úřad při provádění celního dohledu zadrží zboží podezřelé z porušení práv k duševnímu vlastnictví osobě, u které bylo zboží zjištěno, podle předpisu Evropských společenství, a to bez ohledu na práva třetích osob. Osoba, které bylo oznámeno rozhodnutí o zadržení zboží podezřelého z porušení práv k duševnímu vlastnictví, je povinna toto zboží celnímu úřadu vydat. O vydání tohoto zboží se vyhotoví úřední záznam podepsaný dvěma celníky a osobou, která zboží podezřelé z porušení práv k duševnímu vlastnictví vydala, a uvede se v něm též množství a popis zboží. Osobě, která zboží vydala, předá celní úřad druhopis úředního záznamu.“ Jak vidno, citované zákonné ustanovení nestanoví pro rozhodnutí celního úřadu o zadržení zboží žádné náležitosti. Rozhodnutí proto musí splňovat podmínky stanovené § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

[28] Rozhodnutí celního úřadu požadavky stanovené § 68 odst. 1, 2 a 3 správního řádu splňuje. Ve výrokové části je řádně označena stěžovatelka jako účastník řízení, je vymezeno řešení otázky, která je předmětem řízení, rozhodnutí cituje právní ustanovení, podle nichž celní úřad rozhodoval. Výrok zahrnuje konkrétní popis zadrženého zboží označením artiklového čísla a množství s tím, že zadržené zboží je svým provedením stejné nebo zaměnitelné s registrovanou ochrannou známkou CONVERSE. Odůvodnění obsahuje stručné uvedení důvodů výroku rozhodnutí. I když rozhodnutí postrádá vyličení, jakými úvahami se správní orgán řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a při výkladu právních předpisů, jakož i informaci o tom, zda účastníkem řízení byly podány návrhy či námitky a jak se s nimi správní orgán vypořádal, námitkám stěžovatelky nelze přisvědčit. Při hodnocení, zda rozhodnutí správního orgánu dostojí podmínkám kladeným na něj § 67 a § 68 správního řádu, musí být vždy přihlédnuto k jeho povaze a účelu. Rozhodnutí podle § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele má povahu opatření, jehož smyslem je neprodleně zabránit osobě, která nabízí k prodeji zboží porušující práva k duševnímu vlastnictví, v jednání pokračovat. Porušení práv k duševnímu vlastnictví nemusí být prokázáno, postačí podezření. Účelem opatření je okamžitá, a proto účinná ochrana spotřebitele před nekalosoutěžním jednáním. Pro rozhodnutí je charakteristická jeho dočasnost. Opatření trvá do doby, než je vydáno rozhodnutí o zabránění nebo propadnutí zboží, kdy teprve je rozhodnuto o subjektivních právech účastníka konečným způsobem. Z tohoto důvodu nemusí být na rozhodnutí o zadržení zboží kladeny tak vysoké požadavky, jak argumentuje stěžovatelka. Na správní řízení má být pohlíženo jako na jeden celek, takže není na závadu, že napadené rozhodnutí obsahovalo odkaz na konkrétní označení ochranné známky.

pokračování

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[29] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému by právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení mu však nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2014

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu